

כמה שבועות. ולפעמים חדשים שלמים, כמו ההלכות של תפילין בסימן ל"ב ול"ו, וחיבר אז קונטרס משנת סופרים, ובו מבואר כל פרט ופרט, אם הוא לכתחלה, או מעכב בדיעבד, ואם הוא מדרבנן, או הפסול והחיוב הוא מן התורה, כן ביאר צורת כל האותיות, ומאז, זה חמשים שנה, משתמשים בו כל הסופרים, וניאותים לאורו, בכתובת ס"ת ת"מ.

מר אבא לא הרבה להביא. מילי דחסידותא בחיבורו (וסמך על הבאר היטב ושערי תשובה, שמובא בדבריהם כמה מילי דחסידותא בנגלה ונסתר), רק עיקרי הדין, ע"פ חכמי הש"ס, וכה נהג הוא בעצמו, למשל בעשיית תפילין, זכורני, כי היה יושב עם הסופר בכתבו, והיה מביט ומשגיח, שיהיו כסדרן, ושלא יהא חק תוכות, בתיקנו לפעמים, ושלא יכנסו האותיות שבשורה זו בשורה שלמעלה ממנה, ועל צורת האותיות שיהיו כדין, ועל לשמה בין בכתובה, בין בעיבוד העור להבתים והרצועות, ואורכם ורחבם ושחרותם וביותר השגיח על ריבועם של הבתים, שהוא באמת עבודה קשה.

כן, לא הניח תפילין דר"ת, עד עת זקנתו בשני המלחמה, שהתגורר באוקריינא, בין חסידים שאז קנה תפילין דר"ת, והניחם עד הסתלקותו, (וחשבתי כי הניחם, לצאת דעת החסידים שישב בקרבם, שבעיניהם הוא דין גמור, ומי שאינו מניח, הוא בבחינת קרקפתא וכו', ואיכא חילול כבוד התורה, אמנם בשאלי אותו פעם, ענה לי כי בירושלמי שנתגלה מחדש על מס' מנחות מפורש בו הנחתם, כדעת ר"ת, וע"כ החל להניחם, (אמנם אם מפני זה כבר נודע, כי הירושלמי הזה הוא מזויף, וגם מר אבא שלא מיהר להסכים עליופו נאר לבסוף ידידו ממנו, כאשר הודעתיו, כי המוציא לאור הזה, הוא זייפן מפורסם עוד מעשרים שנים לפניו, קודם שהרעיש את העולם במציאותו, וכבר נרדף על צוארו אז, במכ"ע המליץ משנות תרנ"ב ותרנ"ג, על זיופו הרבים, ועל אומנתו הנפלאה, בחיקוי כתבים, אז רפו ידיו, ולא הזכיר אותו שוב).

משנתו משנת חסידים, היה נזהר מאד, מלפגוע בלשונו, בכבוד שום מחבר, אף אחרון, אף במקום שהוא חולק עליו בהוראתו